

[Krag.]

brænder. De kolossale Udgifter er her — jeg har sagt det tidt — ikke Resultatet af en i Forhold til Stigningen gennem det sidste Tiaar øget Trang, men er Vidnesbyrd om en beklagelig Ændring i visse Befolkningslags Mentalitet i Forholdet til offentlige Midler, baade hos de bevilgende og hos de nydende. Hjælpekasseudgifter og Fattighjælpsudgifter, naar man her medtager Udgifter med og uden Fattighjælps Virkning, naar i Danmarks Kommuner op til det svimlende Tal: ca. 60 Mill. Kr. aarlig; heraf er gennem Hjælpekasserne i det sidste Par Aar blevet udredet ca. 18 Mill. Kr. aarlig; og Fattighjælpen er i det sidste Aar naaet tæt op mod 40 Mill. Kr., nøjagtig 39,2 Mill. Kr. 1½ pCt. af Befolkningen modtager aarlig Fattighjælp i forskellig Form foruden det betydelige Tal, der hjælpes gennem Hjælpekasserne. Alimenternes Tal øges paa Fattigbudgetterne aarlig med adskillige Tusinder. I de sidste 10 Aar viser Fattigudgifterne gennemsnitlig aarlig en Stigning paa fra 1—2 Mill. Kr. Stigningstallene for Hjælpekasserne er i de sidste 3 Aar henholdsvis 8,4, 14 og 17,9 Mill. Kr. Kommunerne er — det er ogsaa tidt blevet sagt fra Venstres Side her i Salen — ved at segne under Byrderne. Nu har man hævdet — og det hævder altsaa ogsaa det ærede Medlem Hr. P. Andersen —, at Revisionen af hele denne Lovgivning i 1927—28 er Aarsagen, men jeg maa sige igen, som jeg har sagt saa tidt, at dette er Agitation uden nogen virkelig Basis. Undersøger man for Aarene 1926—27, 1927—28 og 1928—29 Kommunernes Udgifter til Hjælpekasser, Arbejdsløshedsunderstøttelse og Aldersrente, vil man se — jeg skal for Kortheds Skyld holde mig til de to sidste Aar —, at Arbejdsløshedsudgiften viser en Nedgang paa 4,6 Mill. Kr., Hjælpekasseudgifterne en Stigning paa ca. 3 Mill. Kr. og Udgifterne til Aldersrente en Nedgang paa 2,1 Mill. Kr., hvilket altsaa vil sige en samlet Lettelse paa disse 3 Poster paa 3,7 Mill. Kr., og selv om man herfra drager Fattigudgifternes Stigning fra 1927—28 til 1928—29 paa ca. 1,7 Mill. Kr., bliver der dog som Følge af Revisionen af 1927 en Lettelse paa 2 Mill. Kr. Den almindelige Stigningstendens for de sociale Udgifter har altsaa endnu ikke formaaet at opluge den Lettelse, som vi

tilvejebragte. Nej, jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. P. Andersen, der afbryder mig, at det er ikke Tallene i Relation til 1927-Ordningen, der har den knugende Virkning paa Kommunebudgetterne, men det er den absolutte Højde af Udgifterne, som knuger.

For øvrigt vil jeg gerne i denne Forbindelse oplyse, at ved at foretage en Undersøgelse af hele dette Forhold har jeg bemærket, at Faldet i Aldersrenteudgiften er mindre end forventet. Aarsagen hertil er ganske aabenbart manglende Interesse hos Kommunerne for mange af de Smaaindkomster, som i Henhold til 1927-Lovens Udformning burde komme i Betragtning ved Opgørelsen af den enkelte tilkommende Aldersrente. Jeg vil sige herom, at det er jo meget humant, og det er saamænd i og for sig ogsaa forstaaeligt, men lovmedholdeligt er det ikke. Det er her særlig Hovedstaden, der udviser et ejendommeligt Forhold. Naar man erindrer, at den Aarsindkomst, som giver Adgang til Minimumsaldersrenten, nu for et 65-aarigt Ægtepar her i Hovedstaden ligger ved 1 300 Kr., medens den før var oppe paa over 2 000 Kr., saaledes at altsaa alle Ægtepar med Indkomster mellem 1 300 Kr. og 2 000 Kr. i Virkeligheden skulde være udelukket, og man saa ser, at Antallet af aldersrentenydende Hovedpersoner, som det hedder i Statistikken, kun er gaaet ned med ca. 2 pCt., nemlig fra 20 418 pr. 31. Marts 1927 til 19 898 pr. 31. Marts 1929, saa maa man nok spørge: skulde det virkelig være tænkeligt, at der her i Hovedstaden i Indtægtsgruppen 1 300—2 100 Kr. kun har været at finde 520 Hovedpersoner? I Provinsen tegner Forholdet sig dog noget gunstigere, der har man nøjere holdt sig Loven efterrettelig. Her er der en Nedgang fra Marts 1927 til Marts 1929 paa 1 388 Hovedpersoner, nemlig fra 27 544 til 26 156 eller en Nedgang paa ca. 5 pCt. Endelig er der i Sognekommunerne en Nedgang paa ca. 6 pCt., nemlig fra 53 115 til 50 035. Nedgangen i Hovedstaden staar grelt til disse Tal. Jeg forstaaer godt, at det naturligvis er vanskeligere i en stor Kommune at trænge ind i dette Spørgsmaals Enkeltheder og tage Konsekvenserne af den Lovgivning, vi har, men paa den anden Side forekommer det mig rigtignok, at man burde være opmærksom paa, at denne 2 pCt. Nedgang er